

samme Regler, som enten ere eller kunne fastsættes med Hensyn til Fordelingen af de 50,000 Kr., som skulle fordeles gennem Skoleraadene. Jeg tror, at man kan finde et langt bedre Fordelingsgrundlag end dette med Lærerlønningerne, saa meget mere som jeg har forstaaet det saaledes, at det kun gælder Lærerembeder, der bestaa for Tiden. Hvor der skal oprettes ny, skal Staten ikke betale 100 Kr. til hvert. Saaledes har jeg forstaaet det.

For at tage et Eksempel fra et Omraade, der har været ikke ringe Debat om: Saa snart man, naar Loven er gennemført, i en Kommune maaske laver et Forskolelærerindeembede om til et virkeligt Lærerindeembede, faar den intet Statstilskud, medens den faar det, naar den lader Embedet blive ved at være et Forskolelærerindeembede. Den Dag, man laver det om, skal der fastsættes en Løn til Embedet i Overensstemmelse med Lovens Krav om Minimum, men der faas intet Statstilskud ... (*Berntsen*: Det skulle de ikke have!) Det ærede Medlem for Assens (*Berntsen*) siger: det skulle de ikke have. Men mon man i Kommunerne vil finde det retfærdigt at fordele efter den Regel, at for de Embeder, der ere, skulle de have et Tilskud, som Regel 100 Kr. til Lønningerne, medens man for de ny Embeder, der kommer til, ikke faa noget, trods det, at man skal sætte Lønnen saa højt, som den efter Loven skal sættes nu? Jeg tror ikke, at man i Kommunerne vil være særlig tilfreds med denne Fordelingsregel. Jeg henstiller, at man tager ogsaa dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Da jeg har faaet Ordet, kan jeg ikke lade være at gøre en Bemærkning med Hensyn til Bestemmelsen i Ændringsforslag Nr. 25 angaaende Skolernes Rengøring. Jeg er overordentlig ked af, at det — kunde jeg fristes til at sige — er blevet nødvendigt at indsætte en saadan Bestemmelse. Efter alt, hvad der er forebragt — selv har jeg ikke nogen Erfaring i saa Henseende —, er det maaske nødvendigt at gaa dertil. Men jeg benytter Lejligheden til at sige, at hvis det nu — desværre — er blevet nødvendigt at gaa tilbage til det gamle, er der ingen, der bærer større Skyld og Ansvar for det end Lærerne selv, først og fremmest da „Danmarks Lærerforening“s Bestyrelse. Er der noget, der har voldet, at man i Kommunerne har taget med Uvillie mod Renholdelsesbestemmelsen i Tuberkuloseloven, er det den Omstændighed, at Lærerne ikke have forstaaet at tage det paa den rigtige

Maade. „Danmarks Lærerforening“s Bestyrelse skrev vistnok i sin Tid ud til Lærerne, at den haabede, man ingen Steder gik ind paa at overtage Renholdelsen. Havde den derimod skrevet: Nu haabe vi, at Lærerne overalt, hvor der viser sig Vanskeligheder for Kommunalbestyrelsen ved enten at faa nogen til Renholdelsen eller ved at faa denne besørget for en nogenlunde rimelig Betaling, ere kloge nok til at tilbyde at overtage den mod en rimelig Betaling, havde det ikke været nødvendigt at gaa til den foreslaaede Bestemmelse nu, og det havde ikke vakt den Uvillie, som det har vakt mange Steder, at Kommunalbestyrelsen skulde paatage sig Renholdelsen. Altsaa, jeg gentager: det er Lærerne og først og fremmest Lærerforeningens Bestyrelse, der bærer Ansvaret for, at det er nødvendigt at forlade den nuværende Ordning. Denne Bestyrelse har ikke forstaaet at henstille til deres Kolleger at tage det store Fremskridt paa den for selve Lærergerningen og Skolen mest fornuftige Maade. Er der noget, der har ødelagt Stillingen, er det dette, at der er bragt Uvillie ind mellem Kommunalbestyrelserne og Lærerne, og det ere Lærerne og Skolegerningen sidst af alt tjent med. Jeg har, som sagt, følt Trang til at sige, at det er Lærerne selv, der have fremkaldt den ny Bestemmelse, og det er navnlig „Danmarks Lærerforening“s Bestyrelses Optræden, der har gjort, at det nu til en vis Grad er forsvarligt — selv om jeg beklager det — at gaa ind derpaa.

N. C. Christensen: Jeg har ikke villet lade denne Debat gaa til Ende uden at nedlægge en bestemt Protest mod den Maade, hvorpaa Flertallet gaar frem mod Købstæderne ved Behandlingen af dette Lovforslag. Da Loven om Lærerlønningerne fremkom, holdtes der Repræsentantmøde, saavel af Organisationerne for danske Købstæder som af Organisationerne for danske Landkommuner, og i begge blev der vedtaget en Resolution, hvori man henstillede, at Staten overtog en større Del af de med Lønreformen forbundne Udgifter. Man henviste til de stigende Udgifter for Kommunerne, og det har vist sig, at man ogsaa fra Flertallets Side har været lydhør overfor de Krav, der ere fremkomne fra Landkommunerne, hvori mod man overfor Købstadkommunerne Krav har været alt andet end lydhør. Dersom man nu kunde pege paa, at Købstadkommunerne hidtil have været begunstigede frem for Landkommunerne, var der naturligvis nogen Mening deri, men det er ingenlunde